

ת"פ 1587/11 - מדינת ישראל - תביעות נגד אברהם שרמן

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"פ 13-11-1587 מדינת ישראל נ' שרמן
תיק חיזוני: 03480201300784

בפני כב' השופט ג'ORG AMORAI
מטעם מדינת ישראל - תביעות נגד
נגד אברהם שרמן - ע"י עו"ד פאולה ברוש
נאשימים

החלטה

בתום פרשת התביעה העלתה ב"כ הנאשם טענה משמטית לפיה אין להшиб לאשמה .

המדובר בכתב אישום המיחס לנאשם ביצוע עבירה של סחיטה באוימים. על פי הנטען בתאריך 21/05/13 שוחח הנאשם טלפונית עם המטלוננת (בנכאית אישית) ובקש ממנו אישור חריגה בחשבונו, ומשנענה בסיטוב איים לפגוע בוגופה ובצאות הסניף בכך אמר לה "אם אתם רוצים שמה שקרה בבנק בbara שבע יקרה שוב" ובסמוך לכך פנתה המטלוננת למנהל הסניף שזה שוחח עם הנאשם לפחות הדברים והנאשם חזר ואים בפגיעה שלא כדין בגופו של המטלון בך אמר לו: "אני אמרתי שקרה כמו אتمול יחוור שוב", וזאת בכוונה להפחידו ולהניעו לתת לו אישור חריגה בחשבונו.

במסגרת פרשת התביעה העידו המטלוננת- הבנכאית האישית (ע.ת 1), המטלון- מנהל הסניף (ע.ת 2) וכן גובה האmortות- ע.ת 3.

לטענת הנאשם אין לחיבבו להшиб לאשמה הוואיל והמאשימה לא הוכיחה בעדויות עדיה התביעה את היסוד העובדתי של העבירה. המאשימה בתגובהה עטרה לדחיתת הבקשה ולטענה יש בריאות שהוזגו בסיס להרשעת הנאשם ولو בעבירות פחותות שאינן נקבעות בכתב האישום.

הבסיס הנורמטיבי לטענת "אין להшиб לאשמה" מצוי בסעיף 158 לחס"פ, וההלכה היא כי כדי לחיב נאשם להшиб לאשמה די בקיומה של מערכת ראיות ראשונית המعتبرת את נטל הבאת הראיות על שם הנאשם. בשלב זה של הדיון, אין בית המשפט נדרש לשיקולי מהימנות, משקלן או סבירותן, וכי שטענה שכזו תתקבל על הנאשם להראות כי אין בריאות שהוגשו מטעם התביעה כדי לבסס הרשעה אפילו ניתן בהן מלא המשקל הראייתי. (ראו ע"פ 28/49 זפקאן, הייעם"ש פ"ד ד' 504, ע"פ 732/76 מדינת ישראל נ' כחלון, פד"י ל"ב(1) 170. ע"פ 405/80 מדינת ישראל נ' שדי, פד"י ל"ד(2) 757; ע"פ 141/84 מדינת ישראל נ' טובול, פ"ד לט(3) 596, 606-607, ע"פ 5105/02 abbo קישק נ' מדינת ישראל).

בעניינו, לאחר שבחןתי את חומר הראיות שהובא בפני במסגרת פרשת התביעה וכן את טענות הצדדים, בבקשתו ובתגובה, הגעת למסקנה, כי דין הטענה להתקבל, וכי אין לחיב את הנאשם להשיב לאשמה.

התלונה הוגשה ביום 13/05/22 על ידי מנהל הסניף (ע.ת 2) וזאת לאחר שהוא התייעץ עם גורמי הביטחון של הבנק. ביום 13/06/4 הגיע מנהל הסניף למשטרתו ובקש לבטל את התלונה הוואיל וכך הוחלט על ידי הקב"ט הראשי של הבנק. כפי העולה מעדותו של ע.ת 3, גובה האמרות, הנאשם נחקר תחת זהירותה בעבירה של איומים, בשונה מכתב האישום בעבירה של סחיטה באיזומים.

הקב"ט שהביא להגשת התלונה במשטרת לא כלל ברשימה עד' התביעה, לא זמן לעדות ואין לו כל קשרairaורים הנטענים בכתב האישום.

עד' התביעה תיארו את ההיכרות שלהם עם הנאשם, לא ידעו לומר בוירור את תוכן האמרות שהושמעו בטלפון, וכן חזרו ואמרו שלא חשו מאיזומים, וכי הפנו העניין לטיפול מחלקת הביטחון של הבנק ولو בשל הריגשות בגין האירוע שאיירע יום קודם לכן.

המדובר בשתי שיחות טלפון הראשונה בין הנאשם לפקידת הבנק והשנייה בין הנאשם למנהל הסניף, כשהכל המעורבים היכרות מוקדמת .

המתلون- מנהל הסניף חזר על תוכן האמרה המיוחסת לנימאם בכתב האישום בסעיף 4, והוסיף כי לא חש מאיזומים (כך בעדותו מיום 4/03/15 עמ' 4 שורה 23, ועמ' 5 שורות 1-3) וכן אישר כי בשיחה שערכ עם הנאשם, טלפונית, הוא דיבר בצורה "מנומסת רגועה ומוכבדת", אלא שהענין הועבר למחלקת הביטחון של הבנק, בשל הריגשות והנהלים בעקבות אירוע טרagi שהיירע יומ קודם לכן באחד הסניפים. בנוסף אישר כי לאחר מכן, בחולף שבוע וחצי, ובהתהיעצות הגורמים השונים בבנק, הגיע למשטרת ובקש לבטל את התלונה, וכך בדומה העיד בעמ' 7 שורה 12: "הרושם שלי לא היה שאני אמר זה נאמר בצורה מאוד נינוחה אבל המסר היה עדין מסר שהיה צריך לא לעבור עליו לסדר היום אלא באמת לחשוב ביחס עם מחלקת הביטחון מה עושים וזאת עקב האירוע של יומ לפני". בהמשך לשאלת האם יכול להיות שה הנאשם בדרכו הביע עמדת? השיב: "יכול להיות" (שורות 19-16 וכן 29-28). עדותו ביחס לשיחת הטלפון של הנאשם עם פקידת הבנק היא בגדר עדות שמיעת.

המתلونת- פקידת הבנק, העידה כי אינה זכרת במדוק את תוכן האמרה שהשמע לה הנאשם בטלפון. וכן העידה "לא הרגשתי מאיזמת או ממשו תוקף זה שאני מכירה אותו ואת התנהגותו הכלולית. רק התעצבעתי" (עדותה מיום 31/03/15, עמ' 10 שורה 28) וכן צינה כי לא היא זו שהגישה את התלונה במשטרת (עמ' 11 שורה 4-5). בהמשך אישרה כי במהלך השיחה הנאשם לא היה נסער והוא רגיל למגMRI, וזאת כפי שמספרה בהודעה במשטרת וכן גם לגבי העובדה שלא חשה מאיזמת (shore 20-18) וכן בדומה העידה: "לא חשתי מאיזמת זה בטוח. התעצבעתי זה כן".

אין ביצירוף הראיות והעדויות עליהם נסמכת המאשימה, ובහינתם להן מלאה האמון ומלא המשקל הראייתי, בכך ללמד לכוארה על ביצוע העבירה המיוחסת לנימאם, ولو גם עבירות אחרות. האמרות אין מפורשות, משתמשות ואין בעדויות לכך להוכיח את עצם אמירתם, מה גם ש愧 לא אחד מהעדים חש מאיזים, אלא שככל אחד מהם פועל בהתאם להנחיות פנימיות של הבנק על רקע אירוע טרagi יומ קודם לכן.

הgam שלענין עבירות האיזומים, (להבדיל מכתב האישום סחיטה באיזומים) המבחן אובייקטיבי של האדם הסביר, בניסיונו

של האדם שנגדו הופנה האIOS (ראה ע"פ 88/103 ליקטמן נ' מדינת ישראל, ע"פ 6368/09 זקן ב' מדינת ישראל), התרשםתי כי גם לו היו נאמרים הדברים כפי האמור בכתב האישום, איזי בנסיבות, אין מדובר באIOS כי אם באMRIה שהיא בוגדר הבעת עדשה/עצה שאינה בוגדר עבירת האIOSים, ובטע שלא סחיטה באIOSים כפי שיוחס לנאשן בכתב האישום, ולשם כך אפנה לע"פ 6368/09 זקן ב' מדינת ישראל, שם בפסק דין של כב' השופט הנדל נסקרו המבחןים השונים- שליטה ומהות והוציאו מבחן נוספת - הקשר הדברים- מי אמר ? מה אמר ? ומדוע?. בעניינו האMRIות שאין מוחלטות הושמעו בטלפון, על רקע דרישת הגדלת מסגרת, בנסיבות חריגות ויצאות דופן (שהובאו לידיעת המתלווננים), יש בהם לכל היוטר משום הבעת עדשה ומורת רוח מתנהלות הבנק כלפי הנאשם, במצב בו הוא היה נתון, וכך גם הייתה התרשות הפקידה ומנהל הסניף אליהם כוונו האMRIות, אלא שפעלו הם אחרית בהתאם לנוהלים והחלטת גורמי הביטחון של הבנק.

הקשר הדברים, תוכן האMRIות (שאין מוחלטות), זהות השומעים, זהות המשמע, ייחסם הסובייקטיבי של העדים לאMRIות, זהות האדם שהוביל להגשת התלונה, אופי התנהלות השיחה והrukע לאיורע, הובילו אותו למסקנה שאין בריאותו התביעה שהוצגו בכך להקים את הרף הראייתי הדרוש בכך חיב את הנאשם להשיב במסגרת פרשת ההגנה.

אני מורה על זיכוי הנאשם.

עוותק ישלח לצדים.

ניתנה היום, י"ח אייר תשע"ה, 07 במאי 2015, בהעדר הצדדים.